

C A R M E N M O L A

ROK
PRASETE

Rok Prasete

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Carmen Mola

Rok Prasete – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROK
P R A S E T E

C A R M E N M O L A

ROK
PRASETE

Přeložila Anna Melicharová

≡ KNIHA ZLIN

La Nena © 2020, Carmen Mola

Translated from the original edition of Penguin Random House
Grupo Editorial S. A. U., Barcelona, 2020

This edition has been published through the agreement with
Hanska Literary&Film Agency, Barcelona, Spain.

Translation © Anna Melicharová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-766-2764-2

ISBN e-knihy 978-80-766-2770-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-766-2771-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-766-2769-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

PRVNÍ ČÁST

Sám

Proč odcházíš a opouštíš mě?
Co kdybych poznal jinou ženu?
Co kdybych se jí nechal svést?

Svatební šaty jsou jí těsné, páchnou naftalínem, a přestože kdysi jistě byly bílé, teď mají neurčitou barvu na pomezí krémové a žluté. Dnešní svatba rozhodně neproběhla tak, jak o tom Valentina ve svých patnácti snila. Šaty patří Ramoně, matce ženicha, kterému nestála ani za polibek, když je oddávající prohlásil za manžele. Ramona, její sucharská a odtazitá tchyně, je sice tělnatější, ale na Valentíně málem praskají švy, je totiž ve čtvrtém měsíci těhotenství. Neví, proč ji byl její muž ochoten přijmout za ženu, přestože čeká dítě s jiným.

Valentina si svlékne šaty. Její spodní prádlo je obyčejné, z tržnice. Kolikrát jen myslela na to, že na svatební noc si koupí krajkové, jaké v klubu nosívají dívky, když obsluhují zákazníky. Místo toho má na sobě bílé kalhotky a neladící podprsenku, která jen stěží pojme prsa neustále rostoucí vlivem těhotenství. Její vlastní obraz v ní vyvolává smutek a odpor.

Přes to všechno ví, že je mnohem přitažlivější než Antón, její manžel: je to drobný, zakřiknutý muž s těkavým pohledem a navzdory mládí řídnoucími vlasy. Navíc nakysle páchne, jako by se celé dny nemyl a jeho pot do sebe vsál prasečí puch, kterého má Valentina plný nos už od příchodu do domu. Do domu, kam má ode dneška patřit i ona.

Je jí dvacet tři let, přinejmenším o pět víc než ženichovi, a když se její tělo nezačalo deformovat těhotenstvím, mělo by ladné proporce. Její tvář už tolik souměrná není, nedají se v ní přehlédnout indiánské rysy, jaké mají téměř všechny bolivijské ženy. Nikdy ji nenapadlo, že je na nich něco ošklivého, Španělům se však nelíbí. Kdyby tak věděli, co všechno se zase jí nelíbí na mužích, které v téhle zemi poznala.

Od příjezdu do Španělska neměla ani tu nejmenší špetku štěstí: chtěla si otevřít obchůdek, ale musela sloužit v jedné rodině,

kde ji pán domu zneužíval pokaždé, když se octli sami, až do chvíle, kdy zřejmě jeho žena něco vytušila a bez udání důvodu ji propustila. Potom šla ze zaměstnání do zaměstnání, až se dopracovala k vlastní svatbě, a teď neví, jestli ji čekají spokojené a klidné časy, nebo se dopustila největší chyby svého života. Nechce toho snad tolik, stačil by jí dům, který by nepáchl jako prasečinec, a hezčí, mužnější a přívětivější manžel, než je Antón. Nic však nedopadlo, jak mělo, a jediné, co považovala za dobrou zprávu – možnost vdát se –, ji přivedlo do téhle vesnice, do tohoto domu, stěží lepšího než ten, který postavil její otec holýma rukama v Cotoce kus od Santa Cruz de la Sierra, kde se narodila a odkud nakonec odešla.

V její zemi se svatby chystají s velkým předstihem, pije se na nich hodně piva a jí se tolik hovězího masa, dokud všichni nemají dost; ženy přijdou v tradičních širokých sukních a kloboucích a muži se navlečou do toho nejlepšího, co mají; najatá kapela zahraje valčík pro novomanžele, je to den plný radosti... Na Valentiniň svatbě hosté chyběli, byla tu pouze ona s Antónem a Ramona s Dámasem, ženichovi rodiče, kteří jim šli za svědky; nehrála tu hudba a na novomanžele nikdo neházel rýží ani okvětní plátky. Místo hostiny si dali na náměstí limonádu, sušené ovoce a kalamáry, na které je pozval majitel baru Aniceto, celý šťastný, že k němu do podniku zavítala nevěsta: byl jediný, kdo Valentiniň poblahopřál a nesměle zvolal: „Ať žijí novomanželé!“

Ted' zůstala sama v ložnici, její manžel s ní nešel. Čekala, že bude chtít plnit manželské povinnosti, hned jak dorazí domů, ale očividně raději počká na večer. Popravdě řečeno v jejich krátké známosti, nebo spíše během té pantomimy, která tvořila předehru ke svatbě, nedal Antón sebemeně najevo, že by po ní toužil.

„Za půl hodiny je večere, ne abys přišla pozdě.“

Ramona vstoupila bez klepání a zastihla ji, jak se jenom v kalhotkách a podprsence prohlíží v zrcadle. Neutrousila sice žádnou poznámku, dala však najevo pohrdání a přezíravost. Ve zbývajících půlhodině se Valentina nestihne osprchovat, aby

se zbavila naftalínového pachu ze šatů a pocitu špíny, který ji obklopuje, té ženě se však neodvážší vzdorovat.

Antóna poznala teprve před dvěma týdny. Do klubu u silnice, v němž pracovala – ne, nepůsobila tam jako jedna ze společnic, jen myla podlahy, záchody a sklenice –, za ní přišel jeho otec, Dámaso.

„Jestli se vdáš za mýho syna, vytáhnu tě odsud,“ navrhl jí. „Nejsme bohatý, ale chybět ti nic nebude.“

„Jsem těhotná.“

„Dáme tvému děcku naše příjmení.“

Nic víc. Ani se nezeptala, čemu se věnují, myslela jediné na to, že dítě, které čeká – neví ještě, jestli to bude syn, nebo dcera –, bude žít v normálním domě, a ne v klubu u silnice, obklopené prostitutkami, a že nebude trpět takovou nouzí jako ona.

K večeri jsou masové kuličky a Valentina musí uznat, že jsou vynikající, ty nejlepší, jaké kdy měla. U stolu se téměř nemluví, jen její tchán Dámaso jí vysvětlí, že nejdůležitější ze všeho jsou prasata, z nich totiž všichni žijí; podrobně jí vyloží, kdy je potřeba je nakrmit, jaké úklidové práce bude mít Valentina na starost a jakou péči zvířata vyžadují...

„Tak je to v našem domě zvykem,“ uzavře.

Valentině to nezní jako zvyky, spíš jako pravidla. A podle mlčení, jež zachová zbytek osazenstva, když je Dámaso vyjmenovává, se tahle pravidla musejí dodržovat.

Po večeri čeká Valentina v ložnici na svého muže. Myslí si, že teď už s ní bude chtít ulehnout, a připravuje se na to, vezme si noční košilku, kterou jí darovala jedna z dívek v klubu s tím, že klienty přímo rozpalovala.

„Zaříd, aby tě chtěl, chytني si ho za koule; jestli se ti to povede, je jedno, kde se vzal, vždycky se o tebe postará.“

Skutečný otec jejího dítěte se o ni nestaral nikdy, je to obchodní cestující, který jednou v noci zašel do klubu, nezná jeho jméno a neví, proč s ním spala, dokonce si ani není jistá, jestli by ho poznala, kdyby ho viděla znovu. Nepotřebuje, aby ji někdo

upozorňoval na to, že Španělé nejsou zrovna jemnocitní, už to zažila na vlastní kůži a totéž čeká dnes v noci od manžela. Jenže Antón se zdá jiný: vejde do pokoje – k prasečímu pachu se přidá vinný odér –, neobtěžuje se popřát jí dobrou noc nebo ji políbit, lehne si a usne.

Valentina se také pokouší spát, nemůže však usnout. Je to její svatební noc a ona se cítí zklamaná. Jsou tři hodiny ráno, když se rozhodne opustit ložnici. Potmě projde domem a uvědomí si svou opovázlivost. Během pouhých pár dní se vdala a nechala se na tomhle odlehlem místě zavřít s mužem, který v ní vzbuzuje odpor, a s jeho panovačnými rodiči. Jak mohla být tak naivní a vrhnout se do téhle jámy lvové? Snaží se pustit všechen ten strach z hlavy. Antón je jenom stydlivý mladík, postupně ho obrousí, tuší to. Výměnou získala stálé místo, kde bude moct přivést na svět dítě. Jaký život by mu dala ona sama? Vždyť nemá ani cent.

Vyjde z domu mezi rozlehlá pole, ozářená měsíčním svitem. Procházka ji nakonec dovede ke chlévům. Chce sama sobě namluvit, že si jednoho dne toto místo zamiluje a začne ho považovat za svůj domov. Jde uličkou podél klecí, v nichž spí prasata. Najednou ji vyleká nějaký zvuk. Jedno ze zvířat se nejspíš vrhlo na mříž a ta kovově zadrnčela. Nahlédne dovnitř a v temnotě noci se jí zdá, že uvnitř této klece nejsou prasata, nýbrž dva nazí, řetězy spoutaní muži.

„Ahoj,“ osloví ji ten, který skočil ke dveřím.

Masturbuje, z úst mu vytéká pramínek slin; ten druhý sedí na bobku a směje se. Pořádně na ně nevidí, jen díky jejich hlasu si je jistá, že jsou to lidé, ne zvířata. Vtom však za zády uslyší jiný hlas.

„Co tady děláš?“

Je to Dámaso, tchán.

„Jestli ještě jednou porušíš pravidla, skončíš taky tady v kleci.“

Valentina si instinktivně obejmě břicho, aby ochránila své dítě.

1. kapitola

Bar je plný, zákazníci jsou většinou Španělé, ale najdou se tu i skupinky Číňanů a zatoulal se sem i nějaký ten turista. Výzdoba je oproti tomu výhradně asijská: barevné lampy a závěsné dekorace s exoticky vyhlížejícími čínskými nápisy a typická postavička kočky mávající tlapkou. Pod tím vším dál stojí odvěký pult z cínu a umakartové stoly, na nichž by před zákazem kouření ležely popelníky s logem značky Cynar nebo Martini. Obyvatelé čtvrti Usera už si zvykli, že žijí v místě, které by se jinde nazývalo Chinatown.

Chesce nevdá, že bar, jemuž kdysi šéfoval Paco, rodák ze Segovie, kterého Chesca znala od svého příchodu do čtvrti, teď zdobí čínské nápisy, a že dokonce vedle pokladny stojí soška Buddhy. Šikmooký číšník jí nosí stejné bezkofeinové macchiato, stejně dobře natočené pivo a dršťky po madridsku, co by nechutnaly líp ani za starých dobrých časů. Španělští hosté nedokážou vyslovit jeho jméno, a tak mu říkají stejně jako prvnímu majiteli baru: Paco. Navíc i když je Číňan, bydlí kousek odsud a mluví španělsky stejně dobře jako kterýkoli místní.

„Paco, dej mi plechovku piva s sebou a řekni mi, co jsem dlužná.“

„Dneska je to na mě, nezůstaneš? Oslavy ještě nezačaly.“

„Jdu domů, mám zánět spojivek a vůbec bych neměla chodit ven. Přišla jsem ti jenom popřát šťastnej rok Prasete.“

„Díky, ale já jsem se narodil v Madridu, v nemocnici La Milagrosa. Pro mě rok končí na silvestra... Tohle jsou čínské zvyky,“ zasměje se.

Chesca by se zdržela a vychutnala si místní atmosféru, jenže bar je nacpaný a svědí ji oči. Ke všemu musí vstávat zítra brzo, je předvolaná k soudu na náměstí Castilla jako svědek

v případě organizace obchodující s bílým masem, kterou zlikvidovalo Oddělení analýzy případů. Jsou to povinnosti vyplývající z jejího postavení koordinátorky OAP – pouze koordinátorky, ne vedoucí, jak jí stále znovu opakuje Rentero. To, co si řekli se Záratem před pár hodinami, ji na oslavy taky moc nenaladilo. Myslela si, že spolu povečeří, ale on odešel s přáteli a vykašlal se na ni. Ani sama Chesca nechápe, proč je na něj tolik našťvaná: jsou dospělí, ať si každý dělá, co se mu zachce. A přesto...

U východu uhne skupině mužů převlečených za draka, kteří tančí v rytmu udávaném bubínky a jakýmsi tamburínami. Netuší, jak se dovnitř všichni vejdou, ale ostatní jim dělají místo; Paco jí řekl, že větší radost a pozdvižení znamená víc štěstí v nadcházejícím novém roce.

I ulice je plná lidí, ale najde klidné místo, aby si do očí nakapala přípravek, který jí odpoledne doporučil Buendía. Otevře plechovku piva Mahou, pořádně si lokne a přitom sleduje převleky a poslouchá hudbu, potlesk a petardy. Vtom k ní přistoupí nějaký muž, je to Španěl, promluví však čínsky.

„*Zhuniáng Jíxiáng.*“

„Nerozuměla jsem ani slovo,“ odpoví mu s úsměvem.

„Tak počkej, zopakuju ti to,“ řekne a musí si na to vyndat z kapsy papírek, aby si slova opět přečetl. „*Zhuniáng Jíxiáng.*“

„A co to znamená?“

„Jeden Číňan se dušoval, že se tak řekne hodně štěstí v roce Prasete, ale kdo ví, třeba to znamená jarní závitky nebo sladkokyselý vepřový, to by bylo dobrý: hodně štěstí v roce sladkokyselého vepře. Jmenuju se Julio.“

„Já jsem Chesca.“

Vymění si dva polibky na tvář. Chesca si Julia lépe prohlédne a zjistí, že je vysoký, silný a urostlý. Oblečený je trochu postaru do zeleného duffle coatu s oranžovou podšívkou. Dal by se označit za hezkého muže, navíc jí připadá, že má smysl pro humor.

„Bydlíš někde tady?“ zeptá se ho, protože ji překvapuje, že na něj nikdy nenarazila. Madrid je velký, ale v jednotlivých čtvrtích mívají jeho obyvatelé mylný pocit, že se navzájem všichni znají.

„Ne, jsem v Madridu jenom chvilku. Učím na střední, dostal jsem místo v jedné příšerné škole kus odsud,“ Julio vzápětí zalituje toho, co řekl: „Promiň, teď mi řekneš, že jsi tam chodila, a já budu v háji.“

„Neboj. Dostala jsem se sem až jako dospělá. A navíc jsem chodila do školy k jeptiškám.“

„Nevím, co je horší.“

„Jeptišky,“ zasměje se Chesca.

U čínského pouličního prodávče si koupí čtyři plechovky piva a sáček chipsů a dojdou na náměstí Juliána Mariáse. Tam, na straně odlehlé od ulice Marcela Usery rozvířené čínskými oslavami konce roku, stojí pár laviček, kde si můžou v klidu sednout.

„Dětem ve třídě říkám, že jsou ve škole, protože se rozhodly žít jinak než děcka, co tráví čas na ulici, chodí do parku Pradolongo a celý dny pijou pivo, kouřejí jointy a cpou se nějakejma pilulkama.“

Tenhle názor nesdílí, ale bojí se, že by výraznějším nesouhlasem zkazila počátky vzájemného svádění. A tak se rozhodne pro lehkou námitku.

„To je ta škola tak špatná? Já jsem skoro místní a tahle čtvrť se mi nezdá úplně hrozná, není to tady jednoduchý, ale rozhodně nepatří k nejhorším místům v Madridu.“

„Možná se to tu od té doby, kdy jsi studovala ty, změnilo... Já jim připomínám, aby chodily s hlavou vztyčenou a byly hrdý na to, že dál chodí do školy, protože to je jejich volba.“

Chesca nad Juliovým projevem žasne: přivlastnil si scénu Michelle Pfeifferové z *Nebezpečných myšlenek*. To už by mohl citovat slovo od slova: „Neodeberu se pod zem umřít jen tak sám, když půjdu do hrobu, tak se vztyčenou hlavou. To je

vaše volba.“ Pobavilo ji to, třeba si ten hezký kluk s trochu strojeným vyjadřováním myslí, že použít větu z filmu je dobrý způsob, jak někoho sbalit. Trocha rozptýlení jí přijde vhod, potřebuje na chvílku pustit z hlavy práci na OAP, zítřejší soud a vztek na Zárateho. Potřebuje zahnat všechny ty myšlenky a tenhle kluk by jí mohl posloužit jako skvělé povyražení, takže zastaví jeho brebentění polibkem.

„Bydlíš daleko?“ zeptá se.

„Trochu,“ odpoví, spíš zaraženě než nedočkavě.

„Máš tady auto?“

„Ne, přijel jsem metrem.“

„Pojedeme na mojím motorce.“

Bylo by pohodlnější odvést si ho domů, ale nechce se jí, co kdyby nakonec Zárate zrušil sraz s kamarády, přišel by k ní a našel ji s mužem, kterého právě poznala. Radši to nebude riskovat.

Dojedou na motorce na náměstí Comendadoras, zaparkují a vyjdou do malého bytečku. Chescu svědí oči, proto zajde do koupelny, aby si do nich nakapala. Všimne si, že na umyvadle i na poličkách chybí osobní předměty, ale nepozastaví se nad tím, chce jenom sex, bude to poprvé po dlouhé době s někým jiným než se Záratem a běhá jí z toho mráz po zádech.

Julio na ni čeká s otevřenou lahví vína a nalitou sklenicí. Svlékl si košili a Chesce se líbí, co vidí. Jakmile si připijí, začnou se líbat. První něžnosti a začátek svlékání provádí zručně, vypadá to, že chce postupovat pomalu. Jenže Chesca se svlékne celá naráz, protože touží spíš po rychlovce a po návratu domů. Strčí ho na postel, a když si na něj sedne, ucítí silnou malátnost. Lehne si, on ji obejmě, líbá ji a ona se poddává. Hlava jí mezitím napovídá, že je něco špatně... Juliova ústa se přesunou k jejímu pohlaví a malátnost se spojí s vlnou rozkoše. Přivře oči a zase je otevře, protože místností se mihl jakýsi stín. Je si jistá, že ho viděla. Její utlumené vědomí zaplaví děsivý pocit: není tu s Juliem sama. Vyleká ji zachrochtání.

Nepřichází od Julia, ale z jiné části místnosti. Otevře oči a uvidí siluetu rozdělující světla pouličních lamp: o veřeje se opírá nějaký muž a jakoby nic pozoruje scénu. U nohou postele hypnotizovaně sledují každý pohyb dvě hlavy.

Chesca se chce bránit, utéct, avšak svaly ani vůle ji už neposlouchají.

2. kapitola

U vchodu sedí nehybně na židli žena androgynního vzezření a pohled upírá na zeď. Na sobě má tmavě šedý pánský oblek: sako, kalhoty, vestu, bílou košili, z níž jsou vidět manžety s červenými knoflíčky, a pruhovanou kravatu klasického typu, jaké se nosí na anglických univerzitách, uvázanou na windsorský uzel. Vlasy má krátké, po stranách a vzadu téměř vyholené. Přes to všechno, přes očividnou snahu vypadat mužně se jí nedaří skrýt, že je žena, a to velmi krásná.

„Čeká na Chescu,“ oznámí Buendía Orduňovi zpoza prosklených dveří a dává si přitom pozor, aby ho dotyčná neslyšela. „Než přijde, je to na tobě. Víš, kdo to je?“

„Jo, ta nová. Včera mi Chesca říkala, že přijde. Ale měla ji přijmout ona.“

„Je to ta neteř...?“

Orduño přikývne, není třeba, aby to Buendía dořekl. Po Elenině odchodu mu komisař Rentero nabídl pozici koordinátora OAP. Sám funkci odmítl a navrhl, aby ji vykonávala Chesca. Rentero celou dobu trval na tom, že jde o dočasné uspořádání, dokud se pro místo nenajde vhodná osoba; nikdy se netajil tím, že jeho skutečným zájmem je návrat inspektorky Eleny Blancové. Do dnešního dne odvedla Chesca spoustu práce a všichni věří, že dříve či později přestane být její pozice dočasná. Povinnost přijmout nově příchozí je pouze jednou ze stinných stránek téhle práce, ale dnes to vyjde na Orduña, který se při vědomí, o koho jde, stavěl proti jejímu přijetí za všech nejmíc.

„Dobré ráno. Reyes Renterová?“

Žena se postaví do pozoru.

„To jsem já.“

Její gesto je tak přehnané, že Orduña napadne, jestli ve vší té okázalosti není trocha výsměchu.

„V klidu, tohle je zvláštní oddělení. Máme tu trochu... volnější zvyklosti.“

Neví, jestli ji má políbit na tvář, jak je to se ženami zvykem, a tak jí jen podá ruku. Ona ji přijme a stiskne ji pevně jako muž.

„Čekala jsem, že se tu sejdu s pomocnou inspektorkou Franciscou Olmovou.“

Orduño se usměje; nikdo Chesce neříká celým jménem, Francisca sice asi stojí ve spisech ministerstva, ale na OAP se vůbec nevyskytuje. Dokonce i na průkazce má Chesca Olmová.

„No, víš, potíží je v tom, že Chesca je u soudu a nevíme, v kolik hodin přijde. Předpokládám, že tu nechceš sedět celý den, a tak se o tebe postarám já. Jsem taky pomocný inspektor, jmenuju se Orduño.“

„Rozkaz.“

„Už jsem ti říkal, že to není nutný, tady si všichni tykají a nemáme tu žádný protokol, v klidu. Takže, nejdřív ze všeho si dáme kafe, představím tě tady a popovídáme si, jo?“

„Podle vašeho rozkazu.“

„Tykáme si. A já nerozkazuju. Tady rozkazuje jenom tvůj strejda.“

Navzdory respektu, jaký obvykle chová k autoritám, se Reyes neubránila znechucenému úšklebku, když uslyšela jméno komisaře Rentera. Orduño toho nelituje, Reyes je v OAP díky protekci a bude si muset sympatie na všech stranách pořádně zasloužit.

Ve společné místnosti Mariajo nadšeně vystřihuje jakýsi článek, na stole má rozloženy několikery regionální noviny. Nepočká si, až jí novou kolegyni představí, a hned se dá do řeči, jako by se znaly.

„Podívejte: Čínský vědec oznámil vytvoření černých děr v laboratoři.“ Přčetla titulky s takovým úsměvem, že se Reyes cítí nucena odpovédět.

„V laboratoři? To snad ne.“

„No vidíš, a to, co jsem vystříhla, otiskly šestery noviny a zítra to určitě zveřejní ještě dalších šest plátků. Nevím, odkud ta zpráva přišla, z nějaké zlovolné kanceláře na Sibiři, tam se vytvářejí dezinformace. Já jsem Mariajo, ty musíš být ta komisařova neteř.“

„Jsem Reyes.“

„Já jsem Buendía,“ představí se další přítomný. „Mariajo si nevšímej, žádná zlovolná kancelář na Sibiři neexistuje, ty zprávy vymýšlí a šíří ona sama.“

Buendía se nakloní k polibkům na přivítanou, Reyes mu nastaví jednu tvář a pak i druhou. Nepadla žádná poznámka ohledně jejího vzhledu, nikdo si však není jistý, jak se k ní chovat. Jestli jako k muži, nebo jako k ženě. Všem se uleví, když zjistí, že to pro ni zřejmě není důležité.

Mariajo ji vezme pod paží, udělá to trochu zhurta, v jejím podání to však působí srdečně.

„Naučím tě s kávovarem, vypadá jednoduše, ale má jeden háček.“

„Díky. Je pravda, že jste tu zprávu rozšířila vy?“

„Jasně. Černé díry v laboratoři, to je ale nesmysl. Nevím, kdo ty noviny píše, naprostí analfabeti.“

„Ale k čemu vám to je?“

„Výstřižky si dávám do alba a jednoho dne všechny svoje novinářské kachny odhalím. Nejedno médium přijde o prestiž a budou mě studovat vysoké školy žurnalistiky po celém světě,“ směje se Mariajo a nikdo neví, jestli to myslí vážně, nebo si dělá legraci.

S ustaraným výrazem ve tváři vejde Zárata. Nesundá si bundu, postaví se doprostřed místnosti, a když promluví, zdá se, že se neobrací na nikoho konkrétního.

„Přišla Chesca?“

„Dneska byla předvolaná k soudu,“ odpoví Orduño.

„Nedorazila tam.“

Orduño se na něj nevěřičně zadívá.

„To není možný. Výpověď si připravovala týden.“

„Jdu přímo odtamtud, nepřišla tam, státní zástupce je zlostí bez sebe. Nevolala? Nikdo z vás nemá o Chesce zprávy, celý dopoledne?“

Přelétne místnost pohledem, teď už se otázka týká všech. Odpovědi je mu ohromené, nechápavé a mírně znepokojené mlčení. Dokonce i Reyes si uvědomí, že není správná chvíle na to, aby se osmělila a pozdravila nově příchozího. Právě teď má chuť stát se neviditelnou, skrýt se za kartotéku nebo kávovar. Představí se Záratemu, až napětí opadne.

„Nedostavit se na soudní předvolání, to se Chesce nepodobá,“ poznamená Buendía.

„Zvlášť pokud jde o případ, který sama vedla.“

Dodatek patřil Mariajo. Zárate zuřivě přitaká, jako by kolegům vyčítal, že místo toho, aby rozptýlili jeho obavy, k nim ještě pořádnou dávku přihodili. Chesca po několikaměsíčním vyšetřování zlikvidovala síť obchodující s bílým masem. Je hlavním svědkem procesu, který dnes začíná. Její nepřítomnost se obhájci žalované strany nesmírně hodí do krámu.

„Volal jsi jí na mobil?“

Orduño ví, že je to řečnická otázka, je jasné, že jí volal, ale tápavě pátrá po něčem, co by zaplašilo úzkost, již začíná cítit.

„Víc než dvacetkrát. Nebere to.“

„Šel jsi k ní domů?“ zeptá se Mariajo neklidně.

„Zvonil jsem, poslouchal jsem u dveří. Nic.“

„Nemáš klíče?“

„Ne,“ odpoví podrážděně.

Reyes si v okamžiku dá dvě a dvě dohromady. Všeobecně sdílený předpoklad, že Zárate má kopii klíčů od Chesčina bytu jí napovídá, že spolu ti dva měli milostný poměr. Zárate však klíče nemá, vztah je tedy méně vážný, než si všichni mysleli.

Následují další domněnky, neklid, upozornění: možná má některý soused klíče, nemůžeme vejít k ní domů bez

povolení a co když v noci dostala nějaký záchvat a teď leží mrtvá v posteli?

„A co když je v posteli s nějakým chlapem, potom co si s ním v noci užívala?“ nadhodí Mariajo neurvale, jako by chtěla otázku smést ze stolu. „Aby bylo odemčení podle pravidel, musí ho povolit soudce. A ten to neudělá jenom proto, že Chesca nezvedá mobil.“

„Ještě je tu to, že se vykašlala na soud, nezapomeň.“

„I tak je to málo, Zárate.“

Přikývne. Ví, že není možné získat povolení. Obavy se mu však již zažraly do morku kostí a úzkost mu stahuje žaludek.

„Včera se v Useře slavil čínský začátek roku,“ ozve se Orduño. „Říkala mi, že se na to chce jít podívat.“

Buendía informaci potvrdí gestem, ještě než promluví.

„Mně to taky řekla. Měla podrážděné oči, nebylo to nic vážného, doporučil jsem jí na to jedny kapky.“

„To jsou nápady, ordinovat si sám léky,“ zavrtí Orduño hlavou.

„Jsem lékař. Zaměřil jsem se sice víc na mrtvé než na živé, ale když je potřeba, kapky předepsat zvládnou.“

Zárate vejde do Chesčiny kanceláře. Prohledá každý kout, jako by se klíč k záhadě mohl nacházet v kdejakém chuchvalci prachu.

Reyes cítí, jak s postupujícími hodinami atmosféra houstne. Zatím neprobíhá její příchod na oddělení – potom, co musela tak usilovně přesvědčovat svého strýce, kterému nestačilo, že měla nejlepší výsledky z celé akademie – tak, jak si ho představovala. Věděla, že se na ni kvůli příbuzenskému vztahu s Renterem, šéfem všech operativních jednotek, budou dívat skrz prsty, ale to jí starosti nedělá, je si jistá, že pro práci na oddělení je dokonale připravená, a brzy to dokáže. Nečekala ovšem, že se octne v téhle zaražené náladě, již způsobilo Chesčino zmizení.

„Asi už ti říkali, čemu se tady na Oddělení analýzy případů věnujeme,“ neví Orduño, o čem jiném s ní mluvit.

„Říkali, ale budu ráda, když mi dáš svou vlastní verzi. Jestli ti to nevadí.“

„No, jak bych ti to vysvětlil. Jsme oddělení, kam se dostane všechno možný, od zaseklých případů přes špatně vedená vyšetřování a inspekory, co se nechovají zrovna profesionálně, až po staré spisy, co se z nějakého důvodu znova otevřely. Takže jeden den můžeš vyšetřovat obchodování s bílým masem v Leónu a další den vraždu z roku 1984.“

„Jdete hodně do akce?“

„Zas tolik ne. Jestli po tom toužíš, měla sis zažádat o jiný oddělení.“

„Ne, jsem tady správně,“ odpoví Reyes tajemně. „Někdy akci potřebuju, ale jindy mám radši klid.“

Zárate se šel projít a poptat po Useře. Paco, majitel baru, kam Chesca chodí, ji viděl, dávala si pivo. Nevšiml si ničeho divného. Zeptá se sousedů, majitele obchodu, kde si kupuje žárovky, baterky a podobné věci. Žádnou stopu však nezíská.

Rozhodne se vrátit na OAP a vrhnout se do toho po hlavě.

„Chci jít k Chesce domů.“

Vyhrkne to bez úvodu i bez pozdravu. Jeho výraz je pevný, uběhly už celé hodiny a stále nemají žádné zprávy. Tentokrát se nebude polemizovat o tom, jestli je, nebo není správně vniknout do cizího bytu.

„Mám připravit žádost pro soudce?“ nabídne se Orduño.

„Ne. Radši bych šel za Renterem. Stačí nám jeho svolení, je to zvláštní případ. Už jsem mu volal, ale nebyl v kanceláři a nezvedal ani mobil.“

Pohledy všech přítomných se obrátí na Reyes. Přistoupí k ní však Zárate.

„Víš, kde je tvůj strejda?“

„Tak takhle mě zdravíš můj první den v práci?“

Zárate se na ni upřeně dívá a snaží se potlačit nával zlosti. Co je zač tenhle usmrkánek, že s ním mluví takovým tónem, když pohřešují kolegyni? Reyes jeho pohled snese. Chápe, že může být Zárate nervózní, to ho však ještě neopravňuje chovat se k ní neomaleně. Navíc se musí bránit, nastavit hranice, nebo bude navždy jen Renterova neter.

„Kde je tvůj strejda?“ naléhá Zárate.

„To netuším, do prdele, jsem policistka, ne něčí příbuzná.“

Mariajo potlačí úsměv a rozhodne se zakročit, než začnou lítat nože.

„Zjistím jeho program.“

Mariajo stačí vytočit pár čísel a promluvit si s několika stejně starými sekretářkami z ministerstva, jako by existovala síť šedesátnic, které si navzájem pomáhají, a naservíruje kolegům odpověď.

„Rentero je v klubu Real Casino de Madrid, v budově na ulici Alcalá. Koná se tam dobročinná akce, při níž se shánějí finance pro školy v Myanmaru.“

„Jdu do Casina pro to povolení,“ řekne Zárate. „A ty jdeš se mnou.“

Ukáže na Reyes.

„Já?“

„Jo. Chci, abys mi pomohla Rentera zpracovat.“

3. kapitola

Chesca má podivný sen, páchne to v něm hnojem. Nedokáže se vzbudit, ale v polospánku se vynořují vzpomínky na předchozí noc: průvod Číňanů, pivo s Juliem, cesta na motorce na náměstí Comendadoras a bohužel i tři další muži, kteří se na ni dívali, když ona a její doprovod provozovali sex. Má dojem, že ji znásilnili, nemůže se však rozpomenout. Prozatím existuje jediná skutečná věc, pach, prasečí pach.

Konečně se jí povede otevřít oči, pálí ji a bolí ji hlava, zánět spojivek se rozvinul, to však není to nejhorší: je nahá a připoutaná k posteli za zápěstí a kotníky. Zabere rukama i nestoudně rozevřenýma nohama, sebemenší pokus jí způsobuje ostrou bolest. Konstrukce postele je pevná a cloumání, o něž se snaží, s ní téměř nepohne.

Zavře oči, a ačkoli se to zdá nemožné, opět usne. Když se probudí, neví, kolik času uběhlo, jestli to byly vteřiny, nebo hodiny. Stále se jí nedaří uspořádat si v hlavě všechno, co se stalo od chvíle, kdy ji na ulici Marcela Usery oslovil ten kluk – hezký, ale podivně oblečený, jako by žil v sedmdesátých letech. Po příchodu do bytu a potom, co si zašla do koupelny nakapat do očí, na ni čekal se sklenicí v ruce. Z myšlenky na víno se jí chce zvracet, a ačkoli to není příliš vědecká metoda, usoudí z toho, že právě tam jí něco podstrčili, ať už to bylo sedativum, nebo něco jiného. Svědění očí je nesnesitelné, ale ví, že zánět spojivek je právě teď její nejmenší problém.

Nadzdvihne hlavu a rozhlédne se, jak jen jí to pouta a bolavé svaly dovolí. Nachází se v jakémsi sklepe, jsou tu vysoko položená okna, zakrývají je však kusy lepenky. Skulinami vedle nich proniká ta trocha světla, která umožňuje vidět aspoň něco. V přítmí rozeznává jakési obrysy, možná

krabice a starý nábytek. Pár metrů od postele začínají schody stoupající ke dveřím. Tam se musí dostat, jestli chce odsud odejít živá.

Snaží se zavnímat svou pochvu. Cítí tam bolest, podráždění? Tak by snad mohla definitivně zjistit, jestli ji znásilnili, nebo ne, ale nepozoruje nic zvláštního. To, co jí dali, ji možná přimělo natolik se jim odevzdat, že nemuseli přemáhat žádný odpor, nebo se možná spokojili s pohledem na to, jak spí s Juliem. Od hrůzného okamžiku, kdy uviděla ty tři muže kolem postele, až do probuzení v poutech je její mysl naprosto prázdná. Zaplaví ji jediné slovo: smečka. Jenže podle toho, jak to tu smrdí – zápach nebyl součástí snu –, by měla říct spíš stádo.

Postupně se zklidňuje, ačkoli bolest hlavy neustupuje a oči ji stále svědí, a začíná uvažovat jasněji. Jak mohla být tak neopatrná, jak to, že si nevšimla varovných signálů? Julio ji oslovil a převyprávěl jí filmovou scénu, kterou vydával za vlastní invenci, jako by měl připravený scénář; v koupelně bytu, do něhož ji přivedl, chyběly osobní předměty a teď si uvědomuje, že stejně tomu bylo i v obývacím pokoji. Julio ji nevzal k sobě domů, ale do najatého bytu, nejspíš do apartmánu pro turisty, kde na ně už čekali ti tři. Dá dohromady teorii: čtyři muži vysílají nejhezčího z nich, aby svedl náhodnou oběť, potom ji všichni znásilní a zmizí. Stalo se to jí, jako se to mohlo stát kterékoli jiné ženě. A do pasti se chytila kvůli svému vzteku: byla tolik posedlá touhou zapomenout na Zárateho, který jí slíbil společnost a pak se na ni vykašlal, že vypustila i ta nejzákladnější pravidla obezřetnosti. Vztek a nenávisť zamlžují myšlení, to ví odjakživa; vše, co se jí v životě podařilo, ať to bylo jakkoli výstřední, vykonala s čistou hlavou.

Teorie o hezkém svůdníkovi a ošklivých násilnících by jí vyhovovala, dávala by smysl. Když jsou věci logické a pochopitelné, uklidňuje ji to. Jenže tohle není ten případ. Kdyby chtěli

Chescu pouze znásilnit, nepřesunuli by ji na tohle hnojem zapáchající místo a nepřipoutali by ji nahou k posteli. Co s ní zamýšlejí?

Nemůže ke vzteku a nenávisti přidat ještě strach; jestli to dopustí, nebude mít šanci se odsud dostat.

4. kapitola

Reyes navštívila Casino de Madrid mnohokrát, pokaždé při nějaké slavnostní příležitosti. Její otec, Renterův bratr, je totiž členem klubu. Na Záratem je vidět, že není na podobné prostředí zvyklý; zírá na velkolepé schodiště s červeným kobercem trochu zaraženě.

Jakmile k němu přistoupí vrátný, ukáže mu průkaz.

„Jsem pomocný inspektor Ángel Zárate, z Oddělení analýzy případů Státní policie.“

„Zavolám ředitele.“

„Nemusíte ho obtěžovat, chci si jen promluvit s komisařem Renterem, je na charitativní akci.“

„Lituji, pane Zárate, nejsem oprávněn vás pustit dovnitř. Jestli si promluvíte s ředitelem, nebude žádný problém.“

Reyes předstoupí před Zárateho.

„Basilio, musím si promluvit se strejdou. Bude to jenom chvilka.“

„Víš, že není dobrý tam takhle chodit, Reyes,“ zaprotěstuje vrátný.

„Nezlob se, hned zas půjdeme a žádnéj popelník neukradneme.“

Omluvu doprovází okouzlující úsměv, který protiřečí strohosti pánského obleku a vojenskému sestříhu.

„Jsou v Královském salonu. A běda ti, jestli budu litovat, že jsem tě pustil.“

„Nedělej si starosti.“

Vrátný ustoupí a Reyes teď pro změnu vede Zárateho, ukazuje mu cestu k místu, kde se koná recepcce.

„Proč jsi neřekla, že ho znáš?“

„Protože ses na to neptal.“

Jakmile vejdou do Královského salonu – nejvýstavnější místnosti celého Casina, vyzdobené v rokokovém stylu

působivými vitrážemi, lustry, mramorovými vlysy od Mariana Benlliura a cennými malbami, mezi nimiž vyniká ta od Julia Romera de Torres – , uvidí Zárate Rentera, jak mluví se starší ženou. Obklopuje je směsice polohlasem vyřčených slov, sem tam se nad ně vznese smích, nikdy však nenaruší kultivované a jaksi neskutečné ladění rozhovoru. Reyes nechápe, proč nezamíří bez dalších průtahů ke komisaři. Zárate zůstal stát u dveří jako zkamenělý, jako by mu ve vstupu do sálu bránil nával strachu či studu. Nebo jako kdyby spatřil přízrak. A svým způsobem ano: mezi řeckou sochou Pallas Athény a břichatým mužem ve vestě, z níž vykukuje řetízek od kapesních hodinek, stojí Elena Blancová v elegantních dlouhých šatech krémové barvy. Napjatý a nepřírozený úsměv, který předvádí svému protějšku, se při pohledu na Zárateho uvolní a tvář jí rozzáří ohromený, zvědavý a šťastný výraz, jaký provází setkání se starým přítelem. Přistoupí k Záratemu s otevřenou náručí, což v atmosféře střídmych a promyšlených gest působí skoro jako nemravný projev citů.

„To je ale překvapení!“

„A co mám říkat já? Nepřestěhovala ses náhodou do Itálie?“

„To bylo jenom na čas,“ upřesní. „Stýskalo se mi po Madridu a matka mě zatáhla do pořádání dobročinné akce, vybíráme peníze na školy v Myanmaru.“

Při těch slovech ukázala na ženu stojící vedle Rentera, dokonale elegantní dámu. Navzdory věku je to pohledná žena, obdařená povýšenou krásou, jakou se pyšní pouze bohatí lidé. Komisaři se zkřivila tvář, uviděl totiž Zárateho a svou neteř, která k němu mezitím nenápadně doplula. Rentero v tom větrí problém, tedy to poslední, co si přeje vzápětí poté, co mu donesli vynikající bílé sherry, Barbadillo Versos 1891. Popojde až k nim.

„Tebe jsem tu nečekal, Reyes,“ ozve se Rentero a neskrývá, jak je otrávený. „A tebe taky ne.“

Zárate se snaží potlačit nepříjemný pocit. Spěchal, aby si promluvil s komisařem, a najednou ho obtěžuje, že narušil jeho rozhovor s Elenou. Rozladění trvá pouhou vteřinu, je to však vteřina velmi plodná, Zárate si během ní okamžitě srovná priority: musí co nejdřív najít Chescu. Pováží tedy nadřízenému o tom, že zameškala soudní proces, neozývá se a všichni si dělají starosti, co se jí mohlo stát. Rentero ho vyslechne velmi netrpělivě, a když odpovídá, možná z něj mluví jeho pokažená nálada, každopádně záležitosti nepřikládá žádnou váhu. Připisuje všechno tlaku plynoucímu z pozice – „ačkoli je Chesca koordinátorka, ne šéfová,“ upřesní, jako by dával najevo, že nikdo z nich nestačí na to, aby oddělení vedl – a je přesvědčen, že se každou chvíli objeví.

„Je divné, že se neobjevila u soudu. Tenhle případ osobně vedla a obvinění by teď mohli zůstat na svobodě,“ odporuje mu Zárate.

„Nevtrhneme k ní domů, nebudeme stopovat její mobil ani prohledávat její e-mail jenom proto, že poznala nějakého chlapa a teď s ním flámuje,“ uzavře Rentero neurvale.

Reyes dojde, že touhle větou chce záležitost uzavřít, už se totiž chystá k odchodu. Vezme ho za paži.

„Strejdo, jenom bychom zašli k ní domů a zkontrolovali, že je všechno v pořádku. Neplánujeme to tam obrátit vzhůru nohama.“

Rentero na ni pohlédne se zorníčkami jiskřícími vztekem. V tuhle chvíli je jakákoli spřízněnost na hony vzdálená, teď už není její strýc, nýbrž nadřízený, a je nemyslitelné, aby se ho pouhá stážistka takhle dotýkala.

„Žádám vás, abyste nás nechali pokračovat. Jsem rád, že je moje neter Reyes u vašeho oddělení, jistě se z ní stane výjimečná policistka.“

Rentero odejde.

„To je ale hajzl,“ zašeptá Zárate. Všimne si, že Reyes zvedla jedno obočí. „S prominutím.“

„Se mnou si nelam hlavu, já na něj mám svůj vlastní názor.“
 „Takže ty jsi Renterova neteř.“
 „A ty zase ta bájná Elena Blancová.“
 „Nic bájného na mně není, to mi věř.“
 „Tak to nevíš, co se o tobě vypráví na akademii.“
 „Budu radši, když se to nedozvím.“
 Zárate si neklidně odkašle.
 „Eleno, pomoz mi. Víím, že se Chesce stalo něco vážného.“
 „Už nejsem policajtko, Ángeli.“
 „Ale jsi její kamarádka. Nebo jste spolu aspoň několik let pracovaly. Copak to nic neznamená?“
 Elena si všimne, že na ni matka kyne, aby přišla blíž.
 „Jediný, co můžu udělat, je říct ti, co si o tom myslím. Chesca by nikdy nezanedbala předvolání k soudu. Vždycky byla hodně zodpovědná. A taky není vůbec normální, že o sobě celý den nedává vědět.“
 „Jak mi to můžeš říct s takovým klidem?“
 „A co chceš, abych udělala?“
 „Pomoz mi ji najít. Potřebuju tě.“
 Elena se vyhne dalšímu pohledu své matky, kovově chladnému pohledu vysílajícímu jasnou zprávu: přestaň mluvit s těmi otrhanci a věnuj se svým společenským povinnostem.
 „Zajdi k ní domů,“ poradí mu Elena rozhodně. „Je jedno, co na to Rentero. Hned teď tam zajď a dostaň se dovnitř.“
 „Nemám povolení.“
 „Nemáš hlavně času nazbyt.“
 „Takovou tě neznám. Vždycky jsi úzkostlivě dodržovala pravidla.“
 „Jenže teď už nepracuju jako policajtko. A jde o Chescu, sám jsi to řekl. Je to kamarádka.“
 Zárate přikývne.
 „Teď mě musíš omluvit, shánějí se po mně.“
 „Pojď se mnou. Budeme hledat Chescu. Spolu.“
 „Nemůžu.“

Zárate se na ni upřeně zadívá, jako by tím mohl proniknout za zeď, kterou kolem sebe postavila.

„Je mi to líto. Určitě se brzy objeví. Moc ráda jsem tě viděla.“ Elena se obrátí na Reyes. „A tobě přeju hodně štěstí. Pokud se toho chceš hodně naučit, nemohla sis najít lepší policejní oddělení.“

Reyes se vděčně usměje. Elena se vmísí do skupinky obklopující matku, za jejímž vlídným výrazem se dá vytušit hořká výtka, která si ještě najde svůj čas.

Vyšetřovatelé zamíří sálem k východu. Reyes září, konečně se seznámila se slavnou inspektorkou Elenou Blancovou a není zklamaná. Zárate vedle ní kráčí celý zachmuřený, dělá, co může, aby opětovné setkání s bývalou vedoucí OAP nějak zpracoval.

Elena popadne sklenici bílého vína a zalituje, že se na noblesních akcích, jako je tahle, musí upíjet malými doušky. Kdyby bylo na ní, vyprázdnila by na jeden zátah celou sklenku ve snaze uhasit požár, který v ní Zárate zažehl. Jeho nepopíratelná přítomnost, jeho vůně a hlas. Problémy, o nichž jí pověděl. Ty problémy patří k bývalému životu, který nechala za sebou, teď se však vrátil se vším všudy. Najednou by stačilo natáhnout ruku a pod prsty by ucítila minulost, o níž si myslela, že je tak vzdálená.

5. kapitola

Prvním úkolem ve čtvrti Usera je prohlédnout garáž. Udělal to už odpoledne: stál tam Chesčín Citroën C3, její motorka Honda CBR 500R však ne. Nic se nezměnilo. Na místě číslo šestnáct je zaparkované jen auto. Na OAP vyhlásili po motorce pátrání, zatím nedostali žádné zprávy. Prohlídka garáže vrhá na rekonstrukci včerejšího večera světlo, které se Záratemu vůbec nelíbí. Chtěla se porozhlédnout po čtvrti a oslavit čínský Nový rok. A také to udělala, aspoň podle jednoho svědka. Jenže proč odjela na motorce? Jaká neočekávaná událost ji přiměla změnit plány? Na co potřebovala motorku, když měla v úmyslu se jenom projít a užít si zdejší atmosféru?

Odpovědi by se mohly skrývat v Chesčíně bytě. Je nutné na tohle soukromé území vniknout, Zárate to ví. Ví taky, že tam musí vejít sám, bez Reyes. Všiml si její touhy po dobrodružství, zvrácené chuti podílet se hned první den na dramatických událostech, jenže on jí nechce způsobit potíže.

„Půjdu tam sám. Nechci, aby ti to uškodilo, běž na OAP.“

Reyes se na něj zadívá, jako by ji zasypal urážkami.

„Nechovej se ke mně jako k malý holce. Jdu s tebou.“

„No tak, záznam v trestním rejstříku ti životopis moc nevylepší.“

„Risknu to. Můj životopis je dost dobrej už teď.“

Zárate si odevzdaně povzdechne. Nemá čas zdržovat se vysvětlováním, každá vteřina může být drahá.

„Je to rozkaz. Vrať se na OAP a počkej, až ti zavolám.“

Reyes vyrazí s rukama v kapsách, rázuje si to širokými kroky. Zárate má dojem, že každou chvíli nakopne odpadkový koš nebo dopravní značku. Ale neudělá to.

Z garáže vede vchod, který sám několikrát použil. Byt nemá bezpečnostní dveře a Zárateho práci s paklíčem se

nic nevzpírá. Chesca musela odejít tak naštvaná, že ani nezamkla.

Zárate vkročí do předsíně a okamžitě pochopí, že doma nikdo není. Napovídá mu to instinkt a také zvláštní ticho a soustředění. Jako by tu vše na něco čekalo. Slehle polštáře, deka visící dolů z pohovky, dvě plechovky piva, které vypili večer.

Je to malý byt s nábytkem z Ikea, zdobí ho pouze pár osobních doplňků a nejsou tu skoro žádné knihy. Stojí tady několik pohárů z motocyklových závodů a v koutě visí boxovací pytel. Zárate prochází dobře známými místy a snaží se zarazit vzpomínky, brzy ho však zcela zaplaví. Koberec, na kterém si užívali ten večer, kdy tu byl poprvé, kuchyně, v níž plnili papriky a nakonec je nechali spálit v troubě, koupelna se sprchou, kam se tolikrát vměstnali oba dva, když se rozhodli vyzkoušet, co všechno ten stísněný kout snese. Ložnice, zmačkané prostěradlo, jeho strana postele – už totiž měl svou stranu postele – mnohem uhlazenější, čekající na něj jako žena, která dychtivě vyhlíží návrat vojáka. Nechce myslet na všechny ty hodiny strávené na tomhle místě, na naděje, jež začali spřádat při rozhovorech v posteli po milování. Teď je důležité jenom najít stopu, něco, co by mu ukázalo cestu vedoucí k Chesce. Na stole v jídelně stojí lahev francouzského vína, ozdobená fialovou stuhou. Neotevřená lahev na oslavu něčeho, k čemu nikdy nedošlo. Ve skříni u vchodu, za bundami, je Chesčina pistole. Neodešla z domu kvůli práci, pomyslí si Zárate. V takovém případě by si ji vzala.

V bytě nic nenapovídá tomu, že by tady došlo k násilí. Ani to nejzkušenější oko by tu neodhalilo cokoli podezřelého. Lahev francouzského vína by připoutala leda pozornost někoho, kdo Chescu dobře zná: vínu příliš neholdovala a celkově pila alkohol málo, dala si nanejvýš pár piv. Tahle lahev však nepřináší odpověď na otázku po možném zločinu, uzavírá v sobě slzy milostného zklamání.

Ozve se zvonek a Zárate si představí, jak se Reyes vzdaluje ulicí, kolébá se jako kachna, a najednou se otočí a vrátí se ke splnění mise, z níž byla nespravedlivě odvolána. Napadne ho, že mu její neposlušnost přijde vhod. Byt je plný vzpomínek a přízraků, skoro by si přál nějakou společnost. Nezazvonila však Reyes. Dovnitř vejde Elena Blancová.

„Něco podezřelého?“

Zárate se usměje a pustí ji dál.

„Rád tě vidím.“

„Nenašel jsi ji na záchodě mrtvou po infarktu, to je dobrá zpráva.“

„Dělám si velký starosti, Eleno.“

Elena si prohlédne výzdobu, fotografie na zdi obýváku z dalekých cest a také z motorkářských srazů. Na jedné z fotek se Chesca objímá se Záratem na pozadí kvetoucích třešní.

„To bylo v Jerte,“ ozve se Zárate.

Elena na to nic neřekne. Dál prohlíží obývací pokoj. Všimne si dvou prázdných plechovek od piva a ukáže na ně s tázavým výrazem.

„Včera večer jsme chvíli byli spolu.“

Pak uvidí lahev vína. Zárate zavrtí hlavou, neví, proč je tak drahá lahev na jídelním stole. Elena pokračuje v prohlídce bytu. Zpozorované detaily, všechna zjištění a domněnky se slévají v jediné magma. Nespěchá na jeho proměnu do pevných dedukcí, na to bude ještě dost času. V koupelně čekají ve skleničce dva zubní kartáčky.

„Jeden z nich je tvůj?“

„Eleno...“

Zárate se cítí nespůj, chce předložit nějaké vysvětlení, neví však ani, zda by vyznělo jako omluva, anebo jako prosba o respektování osobního prostoru.

„Nemám zájem slídit ti v soukromí,“ přeruší ho Elena. „Chci jenom vědět, jestli se sem mohl dostat někdo další. Je to důležité.“

„Ten kartáček je můj,“ řekne Zárate.

„Modrý, nebo zelený?“

„Eleno...“

„To je jedno.“

Už se nespokojuje s pouhým pohledem. Elena otevírá skříň, zvedá polštáře, odsouvá nábytek. V zásuvce komody najde tablet bez hesla.

„Dej mi ho,“ vytrhne jí ho Zárate.

Ťuknutím otevře fotogalerii a začne ji promazávat.

„Co to děláš?“ zeptá se Elena.

Zárate neodpoví. Pokračuje, pohled upřený na displej. Elena mu tablet vezme.

„Dej mi ho, nechci, abys viděla, co tam je,“ brání se. „Jsou to osobní věci.“

„Chesca zmizela včera večer a ty jsi s ní v osm hodin pil pivo. Jestli chceš, abych ti pomohla, potřebuju vědět všechno.“

Zárate se smíří s tím, že si fotografie prohlédne. Elena snímky nekomentuje. Nahý Zárate ve směšné pozici, Zárate v posteli s květinou přes intimní partie, nahý Zárate s lahví pomerančového džusu v ruce vedle otevřené lednice.

Trapnou chvílí přeruší zvonění mobilu a on ho rychle vytáhne z bundy. Je to Mariajo. Chesčina motorka se našla pohozená kus od madridského okruhu M-30, na pláni vedle sídliště Ruedo.

„Ať tam Orduño zajede a zjistí, jak se tam dostala. A ať si s sebou vezme tu novou holku.“

Zavěsí. Elena si prohlíží fotky a tváří se, jako by ji novinka ve vyšetřování nezajímala.

„Chesčina motorka se našla někde na louce,“ řekne Zárate.

„Slyšela jsem. Tohle se mi vůbec nelíbí.“

„To mluvíš o fotkách?“

Elena se na něj překvapeně podívá. Podá mu tablet.

„Dobře mě poslouchej, Ángeli. Nezajímá mě, jestli jste se chtěli vzít a mít spolu děti, nebo jestli jste se spolu jenom sem

tam vyspali, já chci akorát zjistit, kde je Chesca. Řekni mi o posledním případu, na kterém jste spolu pracovali.“

Zárate se ho pokusí stručně shrnout: před čtrnácti lety se na skládce ve Valladolidu objevila rozčtvrcená žena. Vyšetřování případu nikam nevedlo, ale když se ho ujalo OAP, ověřili záznamy z pitvy i další informace ze složky a našli něco, z čeho se dalo vyjít: oběť byla vdaná, ale měla mimomanželský poměr; zjistili dokonce jméno jejího milence, byl to Alejandro Cesa. Vlastnil tehdy bar, kvůli závislosti na drogách však o podnikání přišel. Do doby před pár týdny byl zapletený do obchodu s bílým masem, jehož obětí byly ženy z Východu. Nešlo o vrchního šéfa organizace, spíš o jejího zaměstnance, dohlížel na ženy a hlídal je, aby nic nenahlásily. Chesca tak uzavřela dva případy najednou: zadržela Alejandra Cesa a obvinila ho z vraždy té ženy a zároveň zlikvidovala síť obchodníků s lidmi. Osvobodili díky tomu víc než patnáct žen žijících v její moci.

„Myslíš, že by to mohlo souviset s Chesčiným zmizením?“ zeptá se Elena.

„Nevím.“

„V každém případě si vyžádej spisy obviněných a jeden po druhém je prostuduj.“

„Neodešla z domu kvůli práci. To by si vzala zbraň.“

Ukáže jí Chesčinu pistoli.

„Kde byla?“

Zamíří ke skříní u vchodu, plné kabátů a bund. Elena ohmatá oblečení, prohledá kapsy. Z jedné vytáhne mobil.

„Ten je její,“ prohlásí Zárate.

Elena se ho pokusí zapnout, jenže je zamčený.

„Znáš heslo?“

„Za koho mě máš? Nejsem žádnéj zrasranej žárlivec, co špehuje mobil svojí holky.“

„Odnesu si ho,“ odvětlí a strčí ho do kapsy. „Musím jít, jestli se nevrátím do Casina, máma mě zabije.“

„Počkej, v kterým kabátě byl ten mobil?“

Elena vyndá béžový trenčkot. Zárate prozkoumá kapsy. V jedné vnitřní něco najde. Je to občanka. Se zájmem si ji prohlédne a upřeně se zadívá na Eleny. Hned jí dojde, že se něco děje.

„Podívej se na tohle. Falešná občanka. Na fotce je Chesca. Ale to jméno...“

Elena si doklad vezme.

„Leonor Gutiérrezová Menová. Kdo je ta žena?“

„Nemám tušení.“

„Proč má Chesca zfalšovanou občanku s cizím jménem?“

Zárate není schopen Eleně na její otázku odpovědět.

„Odnes ji na OAP a dej Mariajo, aby ji prozkoumala.“

Zárate přikývne a občanku schová.

„Nezapomněl jsi mi něco říct, Ángeli?“

„Ne.“

Elena se rozhodne nepřiznat, že mu nevěří.

6. kapitola

Budova Rueda je v Madridu dobře známá; každý, kdo kdy jel po okruhu M-30, viděl cihlovou fasádu s malými okénky, která připomíná spíš zeď vězení než místo pro život, a byl zaplaven úctou a bázní. Ale z větší blízkosti, přesněji řečeno z vnitřku spirály, již Ruedo tvoří, už tolik děsivě nepůsobí. Tam je plné barev a zeleně, nechybí tu balkony ani hřiště, důchodci vyseďávají ve stínu na lavičkách a dvojice milenců si ruku v ruce povídají. Když ho na konci osmdesátých let postavili, měly se tu ubytovat rodiny s nízkými příjmy, postupem času však ztratilo svou pověst zapovězeného a nebezpečného místa, kterému je lepší se vyhnout. Stále to není ta nejlepší madridská adresa, už tu však nežijí vyloučené skupiny obyvatel a nebuji tu obchod s drogami jako na počátku.

Chesčina motorka se objevila na nedaleké pláni, válela se na zemi, a když ji její majitelka vytahovala z garáže, jistě měla o pár dílů víc. Zůstala na ní však poznávací značka, a tak policisté zpozorněli, když jim jeden z obyvatel Rueda zavolal a nahlásil její nález.

Dvojice měšťáků hlídá motorku až do příjezdu agentů OAP. Vedle nich stojí místní důchodce a vypadá, že s jejich prací není vůbec spokojen.

„Už jsem vašim kolegům řekl, že za to můžou Rumuni, co se utábořili tamhle dole. Ale je to k ničemu, tady policie zasahuje, jenom když je člověk Španěl; cizákům se prostírá červeněj koberec. Ještě jim daj kapesný a nový byty.“

„Nerozčilujte se a všechno mi to hezky povězte, my s tím tábořem přece nemáme nic společného,“ uklidňuje ho Orduño. „Viděl jste, kdo tady tu motorku nechal?“

„Kolikrát vám to mám opakovat, jeden z těch Rumunů. Jenže to hoděj zase na nás, co bydlíme v Ruedu. My si tady

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Rok Prasete***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.